

עינה ארדל

מחלפות של נפש

רומנטיקנים

רומנטיקנים בנפשם, הם לא הניחו לנסבות הפרוזאיות של פגישתם להטעות אותם באשר למשמעות הגורלית של הפגישה. שניהם חיו בירושלים, שניהם עסקו בנסבות הפוליטיות של אבדנה, ובכל זאת כשהביטו בבתי העיר אסכולוגיה שלמה נשקפה לנגד עיניהם. הוא הצל על עיניו מפני השמש, היא העדיפה להסתנור, ויחד נדמה שהיו מהלכים ברחובות עוד שעות רבות, אלמלא אשתו, הילדים, הפלבות. הוא היה בן-מזל כשנגרר כן בידי הגורל הישר אל פתח הפת המשתאה שלה, והיא לא הפצירה בו להיות דבר מלבד כובש העיר ירושלים מידי הצלבנים. הם לא האמינו בחטא, אבל פחדו מהענש. את אהבתם פטרו לרגעים כדבר-מה לא אמתי או לא חשוב, ורגע אחר-כך הכתה בהם ההבנה שזה חשוב ממש כמו עצם חייהם בעיר הזאת. לא היה להם כח אבל כבוד דוקא היה, הוא שמר עליו בקנאות והיא זרקה אותו כקלפות גרעינים, ובכל פעם שנשבע שלא יפגש אותה עוד הובס על ידי הרטוריקה שלה שהיתה מרשימה באמת, בעקר מפני שהיתה מינורית. הם היו שתויים כמו הגורל ומובסים מתשוקה ואחרי רגעים ארפים של שתיקה אמרה לו: אל תשכח את התיק שלך.

*

אני ערמה של זמן
ומחלפות של נפש

שאיש עוד לא נשבע לא לגזון
ואם תגזר, אני נשבעת, לא אצעק

רק אנשק אותך בלהט
כאלו לא נפשי אלא גופי עומד לדעת
את המחיר שמשלמים כשמוותרים על הבדידות.

*

בחרף כשהרוחות יהיו קרות מאד, אפשר לנחש
שידיה יהיו קרות, אבל היא תדע איך לחמם אותן,

שנפשה לא תיבש ולא תשרף אלא תהיה כאותם פרחים קטנים
שפורחים גם כעבר זמן, ורצית כל-כך

לשים את ידך בידה וללכת יחד אתה במסדרונות הרחבים
עד ששיש יהפך לעפר מזהיב ומגדל יהפך למדבר,

אבל המבט שנפרש והתחלף כשטף גלי הים
נבקע עקש ופנה מקומו לאדמה,

וכמו שנתן לבני-ישראל לעבר ולא לטבע
כך נתת לה ללכת ממך.